

दानियेलचे पुस्तक - क्रमांक त्रेसष्ट

मिलर यांच्या चार्ट्‌सच्या पलीकडे: इस्लाम, तपासणी न्याय, आणि अंतिम कसोटी

Jeff Pippenger

2024-01-27

आम्हाला असे कळविण्यात आले आहे की, “देवाने विल्यम मिलर यांच्या मनाला भविष्यवाण्यांकडे वळविले आणि त्यांना प्रकटीकरणाच्या पुस्तकावर महान प्रकाश दिला.” मिलर यांना ज्या इतिहासकाळात उभे करण्यात आले होते, त्या इतिहासामुळे त्यांना प्रकटीकरणाच्या बारावा, तेरावा, सोळावा, सतरावा आणि अठरावा अध्यायांमध्ये असलेला “महान प्रकाश” समजण्यास प्रतिबंध झाला; कारण त्या अध्यायांनी भविष्यवाणीतील राज्यांच्या कार्याची ओळख करून दिली होती, जी त्यांच्या ऐतिहासिक दृष्टिकोणातून त्यांना दिसू शकत नव्हती.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाविषयी मिलर यांना दिलेला प्रकाश म्हणजे मंडळ्या, मोहोर आणि कर्णे हा होता; आणि “तीन हाय” म्हणून ओळखली जाणारी शेवटची तीन कर्णे हबक्कूकच्या दोन पाठ्यांवर दर्शविली आहेत. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात मिलर यांना देण्यात आलेला “महान प्रकाश” हा बायबलमधील भविष्यवाणीमध्ये इस्लामच्या भूमिकेशी संबंधित आहे. तरीसुद्धा तो “महान प्रकाश” देखील त्यांच्या ऐतिहासिक परिस्थितीमुळे मर्यादित होता.

“आशिया येथील सात मंडळ्या म्हणजे ख्रिस्ताच्या मंडळीचा तिच्या सात स्वरूपांतील इतिहास होय—तिच्या सर्व वळणावळणांत, तिच्या सर्व समृद्धीत व क्लेशांत, प्रेषितांच्या दिवसांपासून जगाच्या अंतापर्यंत. सात मोहोर म्हणजे पृथ्वीवरील सत्ता व राजे यांनी मंडळीवर केलेल्या व्यवहारांचा, आणि त्याच काळात देवाने आपल्या लोकांचे केलेल्या संरक्षणाचा इतिहास होय. सात कर्णे म्हणजे पृथ्वीवर, म्हणजे रोमन राज्यावर, पाठविण्यात आलेल्या सात विशिष्ट व भीषण न्यायशिक्षांचा इतिहास होय. आणि सात पात्रे म्हणजे पोपप्रधान रोमवर पाठविण्यात आलेल्या शेवटच्या सात पीडा होत. यांमध्ये इतर अनेक घटनाही मिसळलेल्या आहेत; त्या उपनद्यांसारख्या गुंफल्या जाऊन भविष्यवाणीच्या महान नदीला परिपूर्ण करित जातात, जोपर्यंत अखेर सर्व काही आपल्याला अनंतकाळाच्या महासागरात नेऊन संपत नाही.”

“माझ्या मते, प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील योहानाच्या भविष्यवाणीची हीच योजना आहे. आणि जो मनुष्य हे पुस्तक समजून घेऊ इच्छितो, त्याला देवाच्या वचनातील इतर भागांचे सखोल ज्ञान असले पाहिजे. या भविष्यवाणीत वापरलेली प्रतिमा व रूपके, त्याच ठिकाणी सर्व स्पष्ट केलेली नाहीत, तर ती इतर भविष्यवक्त्यांमध्ये शोधली पाहिजेत, आणि पवित्रशास्त्रातील इतर उताऱ्यांमध्ये त्यांचे स्पष्टीकरण आढळले पाहिजे. म्हणून हे स्पष्ट आहे की कोणत्याही एका भागाचे स्पष्ट ज्ञान प्राप्त करण्यासाठी सुद्धा, देवाने संपूर्ण ग्रंथाच्या अभ्यासाची योजना केली आहे.” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

लक्षात घ्या की मिलरने शेवटच्या सात पीडा या पोपसत्ताधीन रोमवरील सात न्याय म्हणून समजल्या होत्या. पोपसत्ताधीन रोमला एक प्राणघातक घाव देण्यात आला होता, जो बरा होणार होता, हे तो समजू शकला नाही. त्याने सात तुताऱ्या या “पृथ्वीवर, किंवा रोमन राज्यावर, पाठविण्यात आलेल्या सात विशेष आणि जड न्यायांचा इतिहास” म्हणून ओळखल्या; परंतु मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताधीन रोम यांच्या राज्यांतील भेद तो ओळखू शकला नाही. म्हणून, पहिल्या चार तुताऱ्या आणि शेवटच्या तीन तुताऱ्या यांतील भेद पाहण्याची त्याची क्षमता मर्यादित होती.

रोमावर आणण्यात आलेले न्यायनिवाडे हे रविवारपालनाच्या सक्तीला दिलेला देवाचा प्रतिसाद होते, हे मिलर ओळखू शकला नाही; कारण मिलरार्ईट त्यांच्या इतिहासाच्या त्या काळात अद्याप रविवारच उपासनेचा दिवस म्हणून पाळत होते. शिंगे ही रोमावर आलेली न्यायशिक्षा आहेत, हे ओळखण्यात मिलर बरोबर होता; परंतु ही न्यायशिक्षा का आणली गेली याचे विशिष्ट कारण, आणि पहिल्या चार व शेवटच्या तीन शिंगांमधील भेद, याविषयीची समज मर्यादित

होती, किंवा अस्तित्वातच नव्हती. त्या मर्यादित दृष्टीकोनामुळे, इस्लामच्या तीन शोकांचे “रत्न” अद्याप त्या तक्त्यांवर समाविष्ट होते, जे देवाच्या हाताने निर्देशित केले गेले होते, आणि ते बदलले जाऊ नये.

प्रबुद्ध विवेकामुळे भविष्यवाणीचा “ज्ञानी” विद्यार्थी हे ओळखू शकतो की देवाने केवळ बायबल लिहिणाऱ्या पवित्र पुरुषांनाच प्रेरणा दिली नाही, तर King James Bible चे भाषांतर करणाऱ्या पुरुषांच्या कार्यावरही त्याने अधिराज्य केले, आणि तो विशेषतः असे सांगतो की दोन पवित्र तक्त्यांच्या निर्मितीतही त्याने याच प्रकारच्या दैवी पर्यवेक्षणाचा उपयोग केला.

मिलर यांचे पाचवे, सहावे आणि सातवे तुरही (इस्लाम) यांचे “रत्न” शेवटच्या दिवसांत दहापट अधिक तेजाने प्रकाशते, कारण ते अंतिम मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा विषय ओळखून देते. मिलराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा विषय भविष्यवाणीतील कालखंडांच्या समाप्तीची तारीख हा होता, आणि या अर्थाने शेवटच्या दिवसांतील “मध्यरात्रीचे आक्रंदन” हा संदेश (जो तिसऱ्या हायचा इस्लामाचा संदेश आहे), २२ ऑक्टोबर, १८४४ या तारखेने पूर्वछायित करण्यात आला आहे. मिलराइट इतिहासातील ती तारीख लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्याची पूर्वछाया दर्शविते, आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ तसेच रविवार कायदा, हे दोन्ही ख्रिस्ताच्या विजयोत्सवी प्रवेशाच्या समाप्ती असलेल्या क्रूसाने पूर्वछायित करण्यात आले होते.

पाचव्या, सहाव्या आणि सातव्या तुरईचे (इस्लाम) मिलर यांचे “रत्न” अखेरच्या दिवसांत दहापट अधिक तेजाने झळकते, कारण ते इस्लामाची ओळख अखेरच्या दिवसांतील सुधारक चळवळीच्या विषयाशी सुसंगतपणे करून देते; आणि तो विषय म्हणजे तिसऱ्या धिक्काराचा इस्लाम होय. म्हणून, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या अंतिम सुधारक चळवळीचा विषय म्हणून, त्याचे प्रतिरूप पूर्वीच्या प्रत्येक सुधारक चळवळीच्या विषयात दिसून आले आहे—ख्रिस्ताच्या सुधारक चळवळीत “पुनरुत्थान” हा विषय असो, मिलराइट्सच्या इतिहासात “भविष्यवाणीतील काळ” हा विषय असो, दावीदाच्या सुधारक चळवळीत “देवाचा कराराचा कोश” हा विषय असो, किंवा मोशेच्या सुधारक चळवळीत “करार” हा विषय असो.

कूसाची घटना असो, २२ ऑक्टोबर १८४४ ही तारीख असो, किंवा सुधारणावादी चळवळींचे विविध विषय असोत, प्रत्येक तारीख आणि प्रत्येक विषय त्या काळातील पिढीसाठी जीवन-मरणाची कसोटी ठरणारा प्रश्न होता. इस्लामच्या तीन “Woes” विषयी मिलरचे “रत्न” हे “तेल” या दृष्टीने दहा कुमारींच्या दृष्टांतात दर्शविल्याप्रमाणे जीवन-मरणाची कसोटी असलेला प्रश्न आहे. त्याच्या स्वप्नाच्या आरंभी मिलरची रत्ने सूर्याप्रमाणे चमकत होती, परंतु त्याच्या स्वप्नाच्या शेवटी ती “दहा पट अधिक तेजस्वी” चमकत होती. मिलरची रत्ने मिलेराइट्सच्या इतिहासात केरोसीनप्रमाणे (दिव्याचे तेल) होती, परंतु आज ती रत्ने रॉकेट इंधन आहेत!

मिलराईटांनी दुसऱ्या धिक्काराशी संबंधित इस्लामविषयक कालभविष्यवाणी समजून घेतली आणि ती योग्य रीतीने लागू केली; ती ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी पूर्ण झाली. परंतु तिसऱ्या धिक्काराबद्दल, जो सातवा तुतारीनाद आहे, त्यांच्या समजुतीला हे दिसू शकले नाही की तिसरा धिक्कार हा बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्यावर येणारा न्याय आहे; कारण त्यांनी पाचवे राज्यच पाहिले नव्हते, तर बायबलमधील सहाव्या राज्याबद्दल तर प्रश्नच नव्हता. तरीही प्रकटीकरणाविषयी मिलरला देण्यात आलेला “महान प्रकाश” शेवटच्या दिवसांतील “मध्यरात्रीच्या हाका”मध्ये दहापट अधिक तेजाने प्रकाशणार आहे.

हबककूकच्या दोन पट्टिकांवर दर्शविलेली सत्ये मुळात अशी सत्ये आहेत की जी गत इतिहासात पूर्ण झाली होती. ते आलेख त्या समयविषयक भविष्यवाण्यांवर आधारित आहेत, ज्या एकत्र करण्यास मिलर यांना प्रवृत्त करण्यात आले होते, आणि त्या सर्व समयविषयक भविष्यवाण्या 1844 पर्यंत समाप्त झाल्या होत्या. त्या समयविषयक भविष्यवाण्या शेवटच्या दिवसांत अधिक तेजाने प्रकाशतील, कारण आजही त्या मिलराइट इतिहासात जशा अचूक होत्या तशाच अचूक असल्याचे दिसून येईल; परंतु शेवटच्या दिवसांसाठी त्यांच्यात कोणतीही प्रत्यक्ष समय-भविष्यवाणी नाही. तथापि, त्यांनी भूतकाळात ज्या इतिहासांचे प्रतिनिधित्व केले, त्यांचे पुनरावर्तित होणारे भविष्यसूचक प्रतिरूप त्या पुरवितात; परंतु मिलरच्या काही रत्नांमध्ये भविष्यकालीन भविष्यवाण्या थेट दर्शविलेल्या आहेत.

१८४४ मध्ये आरंभ झालेले स्वर्गीय पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताचे कार्य ते कार्य पूर्ण होईपर्यंत चालू राहते. दोन हजार तीनशे दिवसांची भविष्यवाणी, आणि तिने निर्देशित केलेले शुद्धीकरणाचे कार्य, Sister White यांनी Ulai आणि Hiddekel नद्यांविषयी जसे म्हटले आहे त्याप्रमाणे, अजूनही “पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत” आहे; म्हणून त्या भविष्यवाणीचे जगाच्या अंतकाळातील एक परिपूर्ती आहे.

“देवाकडून दानिएलाला जो प्रकाश प्राप्त झाला, तो विशेषतः या अंतिम दिवसांसाठी देण्यात आला होता. शिनारच्या महान नद्या, उलई आणि हिद्देकेल, यांच्या काठांवर त्याने जी दर्शने पाहिली, ती आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि पूर्वकथन केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील.” Testimonies to Ministers, 112.

दोन पट्ट्यांवर असलेल्या दानियेलच्या सातव्या व आठव्या अध्यायांतील दर्शनांचे काही भाग अद्याप भविष्यकाळातील आहेत, कारण ते दोन्ही ख्रिस्ताच्या पवित्रस्थानातील सेवाकार्याची ओळख करून देतात. तरीही, त्या दोन्ही अध्यायांतील बायबल भविष्यवाणीतील राज्यांचे इतिहास पोपसत्ताक रोमाला त्याचा प्राणघातक घाव मिळाल्यावर समाप्त होतात. “हातांनी न कापलेला” जो “डोंगरातून काढलेला” “दगड” आहे, आणि दानियेल दोनमधील आठवे राज्य, हे अद्याप भविष्यकाळातील आहेत. परंतु दानियेलच्या दोन, सात आणि आठव्या अध्यायांच्या संबंधाने तक्त्यांवर जे बहुतांशी दर्शविण्यात आले आहे, ते पूर्ण झाले आहे.

पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताचे कार्य आणि इस्लामचा तिसरा धिक्कार हे मूलतः दोन विषय आहेत, जे मिलरवादींच्या काळानंतरच्या भविष्यवाणीतील इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या दोन विषयांबरोबरच, जेव्हा दोन तक्ते एका रेषेवर एकत्र आणले जातात तेव्हा ज्याचे प्रतिरूप दिसते असा अंतिम दिवसांचा इतिहासही आहे. असे केल्यावर, पहिल्या तक्त्यावर दर्शविलेल्या 1843 मधील पहिल्या निराशेचे दुरुस्तीकरण दुसऱ्या तक्त्यावर आढळते. एकत्रितपणे ते सात गडगडाटांच्या “गुप्त इतिहास” निर्माण करतात व ओळख करून देतात, जो आता येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाचे उघड केले जाण्याच्या संदर्भात उघड केला जात आहे.

तो “लपलेला इतिहास” “सत्य” यावर रचलेला आहे; आणि ते “सत्य” म्हणजे एकत्र आल्यावर “सत्य” हा शब्द बनविणारी हिब्रू भाषेतील तीन अक्षरे होत. हा शब्द हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि शेवटचे अक्षर यांपासून बनतो, आणि तो येशूचे केवळ सत्य म्हणूनच नव्हे, तर अल्फा आणि ओमेगा म्हणूनही प्रतिनिधित्व करतो. “लपलेला इतिहास” निराशेने सुरू होतो आणि निराशेनेच समाप्त होतो, आणि त्याच्या मध्यभागी बंडखोरी आहे, कारण “तेरा” हा बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करणारा अंक आहे.

पहिल्या चार्टवर दर्शविलेले इ.स. 1843 हे वर्ष पहिल्या निराशेची ओळख करून देते आणि विलंबकाळाच्या आगमनास सूचित करते. हा विलंबकाळ मध्यरात्रीच्या हाकाच्या संदेशाच्या आगमनाकडे नेतो, ज्या ठिकाणी मूर्ख कुमारींचा बंडखोरपणा प्रकट होतो. त्यानंतर मध्यरात्रीच्या हाकाचा संदेश अखेरच्या निराशेपर्यंत घोषित केला जातो. मध्यरात्रीच्या हाकाचा तो “लपलेला इतिहास” शेवटच्या दिवसांत पुन्हा घडतो (अगदी अक्षरशः).

“दहा कुमारींच्या दृष्टांताकडे मला अनेकदा निर्देश केले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या, आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईल, कारण त्याचा या काळासाठी विशेष उपयोग आहे; आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणे, तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून राहील.”
Review and Herald, August 19, 1890.

योग्य रीतीने समजल्यास, वरील विधान हे दर्शविते की शेवटच्या दिवसांत मूर्ख किंवा शहाणी कुमारी ठरण्याची शक्यता असलेला लोकांचा एकमेव समूह असा आहे की, जो अशा एका समूहाच्या अंतर्गत आहे ज्याने निराशा अनुभवली आहे. ही निराशाच विलंबाचा काळ उत्पन्न करते, आणि जो दृष्टांत “जशाच्या तसा पूर्ण झाला आहे व होणार आहे” तो अशा विलंबाच्या काळात, जो एका निराशेने आरंभ होतो, त्या काळात कुमारिकांच्या अंतःकरणात निर्माण होणाऱ्या परिणामांवर आधारित आहे. शहराच्या रस्त्यात “दोन साक्षीदारांना” ठार मारणारी आणि मृत्यूच्या

दरीत त्यांना मृत, कोरड्या हाडांमध्ये परिवर्तित करणारी ती निराशा 18 जुलै, 2020 रोजी घडली. सर्वसाधारणपणे अॅडव्हेंटिझम त्या निराशेत सहभागी नव्हते. उलट, "दोन साक्षीदार" रस्त्यात ठार पडलेले असताना त्यांनी त्या अपयशी भविष्यवाणीचा उत्सवच साजरा केला. "To the very letter" म्हणजे "अक्षरशः अक्षरशः".

मिलराइट इतिहासात, माजी करारातील लोकांनी (प्रोटेस्टंटवादाने) १८४३ मधील अपयशी भाकीताचा (पहिली निराशा) उत्सव साजरा केला, आणि त्या वेळी प्रोटेस्टंटंनी त्यांच्या परीक्षाकालीन कसोटीच्या वेळेची मर्यादा ओलांडली. ही कसोटीची वेळ ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी सुरू झाली, जेव्हा दुसऱ्या दुःखाच्या (इस्लाम) वेळेच्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीवेळी प्रकटीकरण दहा मधील सामर्थ्यवान देवदूत खाली उतरला. प्रोटेस्टंटंनी पहिल्या निराशेच्या वेळी भविष्यवाणीतील काळ नाकारला, कारण त्या चुकीच्या भाकीतामुळे त्यांना सत्याचा शोध पुढे न घेण्याचे निमित्त मिळाले. मिलराइट इतिहासातील सर्व मार्गचिन्हांचा विषय "काळाची भविष्यवाणी" हा होता.

११ सप्टेंबर, २००१ रोजी, तिसऱ्या धिक्काराच्या (इस्लाम) भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीच्या वेळी, प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत अवतरला. अंतिम दिवसांतील सर्व मार्गचिन्हांचा विषय इस्लाम हाच आहे. पहिली निराशा पूर्वीच्या करारातील लोकांच्या शुद्धीकरणाच्या समाप्तीची खूण करते, कारण त्यानंतर पूर्वीच्या करारातील लोकांना सत्याचा शोध पुढे न घेण्याचा एक बहाणा पुरविण्यात आला. त्यानंतर अंतिम दिवसांतील "कुमारिका" यांच्यासाठी परीक्षेचा काळ सुरू झाला, कारण देवदूताच्या अवतरणाने आरंभ झालेली पूर्वीच्या करारातील लोकांची परीक्षा पहिल्या निराशेपर्यंत समाप्त झाली. अशा प्रकारे, ज्यांचे प्रतिनिधित्व कुमारिका म्हणून केलेले आहे, त्यांची परीक्षा सुरू झाली, आणि परीक्षेची ही प्रक्रिया अखेरीस हे प्रकट करील की त्या कुमारिका मूर्ख आहेत की शहाण्या.

पहिल्या आणि शेवटच्या निराशेच्या दरम्यान मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश आहे. मिलराइटांसाठी मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाचा विषय "काळ" होता, आणि शेवटच्या दिवसांतील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाचा विषय "इस्लाम" आहे. मिलरच्या स्वप्नात तो एका मोठ्या आरोळीने (आक्रोशाने) जागा होतो, आणि त्या वेळी त्याचे रत्ने पूर्वी जशी चमकत होती त्यापेक्षा दहा पटीने अधिक तेजाने चमकतात. आलेखांवरील जी रत्ने शेवटच्या दिवसांसाठी असलेली भविष्यवाणी थेट ओळखून देतात ती इस्लाम आणि शोधक न्यायनिवाडा ही आहेत. म्हणून, मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या "संदेशाच्या" आणि शोधक न्यायनिवाड्याने दर्शविलेल्या "अनुभवाच्या" परीक्षा या पूर्वीच्या करारातील लोकांसाठी नव्हते, तर जे स्वतःला शेवटच्या कुमारिका असल्याचे मान्य करतात त्यांच्यासाठी आहेत.

दोन्ही चार्ट एकत्र आणल्यावर जे चित्र उभे राहते, आणि जे पहिल्या निराशेपासून अखेरच्या निराशेपर्यंतचा इतिहास दर्शविते, ते हे ओळखून देते की ज्या काळात सात गडगडाटांचा "लपलेला इतिहास" घडत आहे, त्या काळात तपासणी न्यायाचा अंतिम कार्यभाग पूर्ण केला जात आहे. तो अंतिम कार्यभाग म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा शिक्का मारणे होय; आणि तो दानियेल नऊमधील "क्लेशमय काळांमध्ये," प्रकटीकरण अकरामधील राष्ट्रांच्या संतापाच्या वेळी, प्रकटीकरण अध्याय सातमधील "चार वाऱ्यांना" रोखून धरण्याच्या काळात, यशया अध्याय सत्तावीसमधील "पूर्वेकडील वाऱ्याच्या दिवशी प्रचंड वारा थांबविण्याच्या" वेळी, आणि जगावर "मोकळा होऊन मृत्यू व विध्वंस आणण्याचा प्रयत्न करीत असलेल्या संतप्त घोड्याला" आवर घालण्याच्या काळात घडते. हे सर्व भविष्यसूचक साक्षीदार, पवित्र चार्टावर दर्शविल्याप्रमाणे, तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतात.

हबक्कूकच्या दोन पवित्र चार्ट्समधील, ज्यांमध्ये विशेषतः त्या चार्ट्सच्या प्रकाशनानंतर भविष्यात घडणाऱ्या घटनांना संबोधले आहे, असे तीन मुख्य घटक म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे मुद्रीकरण, इस्लाम, आणि दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची पूर्तता. हे चार्ट्स "अनुभव" आणि "संदेश" या दोन्हींच्या परीक्षेची व मुद्रीकरणाची प्रक्रिया ओळखून देतात. मूर्ख कुमारिकेसाठी आवश्यक असलेला अनुभव म्हणजे "ख्रिस्त तुमच्यामध्ये, गौरवाची आशा," आणि तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांनी दर्शविलेल्या परिपूर्णतेचे प्रतिनिधित्व करतो.

जे गूढ युगानुयुगे व पिढ्यान्पिढ्या लपवून ठेविले गेले होते, तेच आता त्याच्या संतांना प्रकट करण्यात आले आहे; ज्यांना देवाने हे ज्ञात करून द्यावे असे ठरविले की, अन्यजातींमध्ये या गूढाच्या वैभवशाली महिमेची संपत्ती काय आहे; ते म्हणजे ख्रिस्त तुमच्यामध्ये आहे, जो गौरवाची आशा आहे; ज्याची आम्ही घोषणा करीत आहोत, प्रत्येक

मनुष्याला इशारा देत आणि प्रत्येक मनुष्याला सर्व ज्ञानाने शिकवीत, यासाठी की आम्ही प्रत्येक मनुष्याला ख्रिस्त येशूमध्ये परिपूर्ण म्हणून सादर करावे. कलसैकरांस 1:26-28.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे अशा लोकांच्या समूहाप्रमाणे दर्शविले आहेत, जे एका “बंदिवासातून” बाहेर आले आहेत. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात थेट दर्शविला गेलेला बंदिवास म्हणजे प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे साडेतीन दिवस रस्त्यावर मृत पडून राहण्याचा बंदिवास होय. प्रतीकात्मक मृत्यूचा हा बंदिवास लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात वेळा” यांचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि त्या बंदिवासासाठी, अध्याय नऊ मध्ये दानिएलाच्या प्रार्थनेद्वारे दाखविल्याप्रमाणे, पश्चात्तापाचे प्रकटीकरण आवश्यक आहे.

जेव्हा मृत, कोरडी हाडे पुन्हा जीवनात आणली जातात, तेव्हा त्यांना तत्क्षणी “ध्वज” म्हणून उंचावले जाते. मृतावस्थेत त्यांच्यामध्ये ख्रिस्त नव्हता, जो गौरवाची आशा आहे. त्यांच्या आवश्यक पश्चात्तापाचा एक भाग म्हणजे त्यांनी देवाच्या विरुद्ध चालले होते, आणि देवही त्यांच्या विरुद्ध चालला होता, याची त्यांची कबुली. जेव्हा ते भविष्यवाणीने दर्शविलेल्या अटी पूर्ण करतात, तेव्हा ख्रिस्त “अकस्मात आपल्या मंदिरात येतो”, आणि मग तो “अनुभव” प्राप्त होतो, जो नंतर उंचावल्या जाणाऱ्या त्या ध्वजाचा एक सदस्य होण्यासाठी आवश्यक आहे.

दोन्ही चार्ट एकत्र आणले असता जे “अनुभव” चित्रित केलेले आहे, ते स्वर्गीय पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताच्या अंतिम कार्याद्वारे सिद्ध होते. तो “अनुभव” “मारेह” दर्शनाद्वारे दर्शविला जातो, जे “दिसण्याच्या स्वरूपाचे” दर्शन आहे. जी “संदेशवाणी” आवश्यक आहे ती भविष्यवाणीतील इतिहासाच्या “चाझोन” दर्शनाची आहे. ती “संदेशवाणी” तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामद्वारे घडवून आणल्या जाणाऱ्या बंडखोर जगावर देवाच्या आसन्न न्यायाच्या संदेश म्हणून ओळखली जाते.

१८५६ साली, प्रभूने अॅडव्हेंटिझममध्ये आध्यात्मिक यरुशलेमचे पुनर्बांधकाम पूर्ण करण्याचा प्रयत्न केला. १७९८ ते १८४४ या काळात आलेल्या तीन देवदूतांच्या संदेशांच्या अधीन, मिलरार्ईट मंदिर पायाभूत तत्त्वांवर उभारले गेले होते; मिलरच्या स्वप्नात ज्यांचे “रत्ने” असे प्रतिनिधित्व केले गेले, तसेच दोन पायोनियर चार्ट्सवरील (१८४३ आणि १८५०) भविष्यसूचक सत्यांद्वारे, ज्यांनी हबक्कूक अध्याय दोनची पूर्तता केली. त्यानंतर त्याने आपल्या लोकांना आपल्या सातव्या-दिवशीच्या सब्बाथाच्या नियमाची भिंत उभारण्यास मार्गदर्शन केले, आणि “चालण्याकरिता रस्ता” या कार्याची समाप्ती करण्यासाठी त्यांना प्राचीन इस्राएलच्या “जुन्या वाटांकडे” परत आणले. परंतु, त्या जुन्या वाटेमध्ये एक सिद्धांत, एक भविष्यवाणी, समाविष्ट होती, जी त्यांची परीक्षा घेण्यासाठी आणि त्यांना वेगळे करण्यासाठी नियोजित केली गेली होती. १८६३ साली, अॅडव्हेंटिझम “सात वेळा” या परीक्षेत अपयशी ठरला, आणि लाओदीकिया या अरण्यात भटकू लागला.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ हा लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्याचा प्रतिरूप आहे; आणि त्या रविवार कायद्याच्या वेळी, दानिएलने ओळखून दिल्याप्रमाणे, संकटकाळात रस्ता व भिंत पूर्ण करण्याच्या एकोणपन्नास वर्षांनी दर्शविलेले कार्य सिद्ध केले जाईल.

म्हणून जाणून घे व समजून घे, की यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्याची व बांधण्याची आज्ञा निघाल्यापासून अभिषिक्त अधिपतीपर्यंत सात आठवडे व बासष्ट आठवडे होतील; रस्ता पुन्हा बांधला जाईल, आणि तटही, अगदी संकटमय काळात. दानियेल 9:25.

सर्व संदेष्टे एकमेकांशी सहमत आहेत, आणि आपण विचारात घेत असलेल्या Early Writings मधील उताऱ्यातील “संकटकाल” हाच दानिएलमधील “troubulous times” म्हणूनही ओळखला जातो.

“त्या वेळी, तारणाचे कार्य समाप्तीकडे जात असताना, पृथ्वीवर संकट येत असेल, आणि राष्ट्रे क्रोधित होतील, तरी तिसऱ्या देवदूताच्या कार्यास अडथळा येऊ नये म्हणून त्यांना आवर घातला जाईल. त्या वेळी ‘उत्तरकाळाचा पाऊस,’ किंवा प्रभूच्या उपस्थितीतून येणारे ताजेतवाने करणारे पुनरुज्जीवन, येईल, जेणेकरून तिसऱ्या देवदूताच्या मोठ्या घोषणेला सामर्थ्य मिळावे, आणि सात शेवटच्या पीडा ओतल्या जातील त्या काळात

संतजनांना स्थिर उभे राहण्यासाठी तयार केले जावे." Early Writings, 85.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“जोपर्यंत जे सत्याची कबुली देतात ते सैतानाची सेवा करीत आहेत, तोपर्यंत त्याची नरकासमान सावली त्यांच्या देव व स्वर्गाविषयीच्या दृष्टीला आडवी येईल. ते आपल्या पहिल्या प्रीतीला मुकलेल्यांसारखे होतील. त्यांना शाश्वत वास्तवांचे दर्शन होऊ शकणार नाही. देवाने आपल्यासाठी जे सिद्ध केले आहे, त्याचे चित्रण जकर्या, अध्याय 3 आणि 4, तसेच 4:12-14 मध्ये केले आहे: ‘And I answered again, and said unto him, What be these two olive branches which through the two golden pipes empty the golden oil out of themselves? And he answered me and said, Knowest thou not what these be? And I said, No, my Lord. Then said he, These are the two anointed ones, that stand by the Lord of the whole earth.’”

“परमेश्वर साधनांनी परिपूर्ण आहे. त्याच्याकडे कोणत्याही सोयीसुविधांची कमतरता नाही. आपल्या विश्वासाच्या अभावामुळे, आपल्या पृथ्वीमय वृत्तीमुळे, आपल्या क्षुद्र बोलण्यामुळे, आपल्या अविश्वासामुळे—जो आपल्या संभाषणात प्रकट होतो—आपल्याभोवती काळ्या सावल्या जमा होतात. ख्रिस्त वचनात किंवा स्वभावात सर्वथा मनोहर, आणि दहा हजारांमध्ये श्रेष्ठ असा म्हणून प्रकट केला जात नाही. जेव्हा आत्मा व्यर्थतेकडे स्वतःला उंचाविण्यात संतुष्ट असतो, तेव्हा परमेश्वराचा आत्मा त्याच्यासाठी फारसे काही करू शकत नाही. आपली अल्पदर्शी दृष्टी सावली पाहते, परंतु तिच्यापलीकडील तेज पाहू शकत नाही. देवदूत चार वारे धरून ठेवत आहेत, जे एका क्रुद्ध घोड्याने बंधन तोडून सुटण्याचा आणि संपूर्ण पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर धावून जाण्याचा प्रयत्न करीत असल्याप्रमाणे दर्शविले आहेत, आणि आपल्या मार्गात विनाश व मृत्यू वाहून नेत आहेत.”

“अनंत जगाच्या अगदी उंबरठ्यावर आपण झोपून राहावे काय? आपण जड, थंड आणि निर्जीव असावे काय? अहो, आपल्या मंडळ्यांत देवाचा आत्मा आणि श्वास त्याच्या लोकांत फुंकला जावा, जेणेकरून ते आपल्या पायांवर उभे राहून जिवंत होतील. मार्ग अरुंद आहे आणि प्रवेशद्वार संकुचित आहे, हे आपण पाहिले पाहिजे. परंतु आपण त्या संकुचित प्रवेशद्वारातून आत गेल्यावर, त्याची विशालता अमर्याद आहे.” Manuscript Releases, volume 20, 217.